

Tao Juanmin

/tulkojusi
Božena Zablocka/

Atgriešanās lauku un dārzu mītnē I 歸田園居

Jaunībā nejutu patiku pret ikdienas ritmu,
Pēc savas dabas es mīlēju pakalnus, kalnus

Kļūdas dēļ iekritu putekļu tīklā,
Tur pavadot pilnus trīsdesmit gadus.

Būrīšos putni alkst agrāko mežu,
Dīķos zivis piemin senās upju dzīles.

Iekopju atmatas laukus pie dienvidu robežas,
Ar prātu, kas brīvs no vēlmēm, atgriezās dārzos un laukos.

Manu mājokli ieskauj vairāk kā desmit mu¹ zemes,
Salmu namiņā astoņas, deviņas telpas.

Gobas un vītoli met ēnas aiz jumta dzegām,
Persiku un plūmju koki rindojas ieejas priekšā.

Neskaidri saskatāms attālu cilvēku ciemats,
Kā migla to ieskauj bieza skursteņu dūmaka.

Suņi rej dziļās alejās,
Gaiļi dzied zīdkoku galotnēs.

Manā pagalmā nav cilvēku pasaules kņadas,
Tukšajās istabās atliku likām vietas.

Ilgu laiku kā būrī biju ieslodzīts,
Tagad atkal varu atgriezties pie dabas.

Atgriešanās lauku un dārzu mītnē III

Stādu pupas pie dienvidu kalna,
Zāle kuplo, pupu asni tik reti.
Rīta ausmā nāku ravēt zāles,
Ar mēnesi atgriežos nesdams kapli.

Ceļš ir šaurs, zāle un koki – augsti,
Nakts rasa samērcē manas drēbes.
Mitrās drēbes nav iemesls raizēm,
Ja piepildu vēlmi – nepamest šo vietu.

Dzerot vīnu 飲酒

Uzcēlu savu mītni starp cilvēkiem,
Bet nav šeit ratu un zirgu trokšņa.

Jautājat man, kā tas iespējams?
Ja prāts klīst tālās, arī vieta kļūst klusa.

Plūcu krizantēmas pie austrumu malas,
No tāluma vērojot dienvidu kalnu.

Kalnu gaiss ir saulrietā brīnišķīgs,
Putni tiekas un atlido kopā.

Tieši šeit ir patiesā būtība,
Gribot izteikt to, jau aizmirsu vārdus.

¹ 1mu = 0,07 ha